

snart som muligt komme til en Erkjendelse af, om Thinget vil følge den i det sidste Lovforslag antydede Wei, hvilket da som en foreløbig Afgjørelse vil have Indflydelse paa den anden Sag.

Lüttichau: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den ærede Landsthingsmand har allerede havt Ordet to Gange, men, saafremt der ikke fra Thingets Side høves Noget derimod (Nei!), er Ordet atter givet ham.

Lüttichau: Jeg vilde blot tillade mig den Bemærkning med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler anførte, at, naar jeg har ytret, at det idag indbragte Lovforslag maatte behandles af det samme Udvalg, som er nedsat i den større Sag, og at dette Udvalg først og fremmest skulde behandle dette Spørgsmaal, vi i Dag ere gjorte bekyndte med, saa har jeg meent, at saavel det Lovforslag, der er indbragt idag, som hvad der indeholdes i §§ 2, 3 og 4 i det større Lovforslag, skulde behandles i Forening, og at der snarest muligt skulde afgives Betænkning over disse Sager, saaledes at der ikke senere kunde være Spørgsmaal om at behandle samme Sag to Gange.

Ryholm: Som den, der har indbragt nærværende Forslag, kunde jeg vel ikke have Noget imod, om Thinget skulde fatte den Bestumning at lade det gaae umiddelbart til 1ste Behandling her i Salen; men, skulde jeg have et personligt Ønske om denne Sags Behandling, vilde jeg udtale mig derhen, at jeg ganske slutter mig til de Udtalelser, som ere fremkomne fra den 3die og 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (J. E. Larsen og Madvig), nemlig, at dette Forslag senere maatte blive behandlet særskilt. Det er mig nemlig ikke muligt at fatte nogen antagelig Grund, hvorfor dette Forslag skal henvises til det Udvalg, som allerede er nedsat til at behandle Sagen om Fæstes Overgang til Selveiendom ved Tvang; thi efter mit Forslag vil dette skee med fuldkommen Frivillighed, og det staaer saaledes ikke i den fjerneste Berøring med hiint. Man kunde ogsaa meget godt tænke sig, at Lovgivningsmagten kunde antage dette Forslag

for nogen Tid, og endda senere hen i Tiden komme til at vedtage det andet, der er indbragt af et andet æret Medlem, — hvorved da dette mit Forslag jo vilde falde bort. Naar man antager det foreliggende Lovforslag i den Tilstand, hvori det nu findes, eller med de Ændringsforslag, som af Thingets Medlemmer maatte blive stillede dertil, vil man dog have opnaaet Noget, muligt endog noget særdeles Meget. Et æret Medlem af Udvalget i den anden, tidligere indbragte, her omhandlede Sag, har sagt, at Udvalget allerede har tilstrækkeligt Bestæftigelse med hiint Lovforslag; det troer jeg ogsaa; men, hvad der for mig er Hovedgrunden, hvorfor jeg ikke ønsker Forslaget henviset til hiint Udvalg, er, at jeg troer, at, naar dette tillige skal drøfte den meget indviklede og vidtløftige Sag, der allerede foreligger, nærer jeg Frygt for, at der ikke vil komme Noget ud af dette Forslag, naar det henvises dertil. Jeg troer, at den uundgaaelige Følge deraf vilde blive, at det for denne Comitee, som vistnok anvender al den Flid og Omhu, som de flere andre store Spørgsmaal i hiin Sag kræve, neppe vilde være muligt at komme til noget Resultat i denne Sag, saa at vi kunde komme til at see en Ende paa den i denne Rigsdagsamling. Men dette vilde være saameget mere at beklage, som jeg troer, at ved nærværende Lovforslag Meget vil kunne være opnaaet for dem, som ønske ad Frivillighedens Wei at fremme Selveiendom.

Lüttichau: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Under den Forudsætning, at der fra Thingets Side ikke er Noget derimod (Nei!), skal jeg give den ærede Landsthingsmand Ordet.

Lüttichau: Jeg vil blot svare den sidste ærede Taler, at, da de Paragrapher, der indeholdes i Forslaget, der nu idag er os foreslagt, findes i det større Lovudkast, skjønner jeg dog ikke, at det vil kunne være til nogen særdeles Besparselse af Tid for os, om vi ogsaa fritoges for at behandle det Forslag, som er fremmet idag, da de samme Paragrapher jo dog maae gennemgaaes ogsaa i hiin anden Sag.